

V rámci projektu příběhy našich sousedů jsme vedli rozhovor s pamětníkem vietnamské války panem Maivanem. V Čechách se mu začalo přezdívat Milan. Narodil se roku 1962. Pověděl nám, jaké to bylo vyrůstat za tak strašných okolností. A jak na svá školní léta vzpomíná dnes?

"Ve dvanáct hodin končí škola, honem domů, něco najíst a musí táta hned úkol, taj tu Milan musíš starat tady buvol, krávu a takové na ven a večer zpátky doma, musíš zalývat zelenina"

Nicméně jeho největším problémem nebyly každodenní povinnosti, ale strach o život.

"Táta říká, dneska asi čtyři a dvacátého jako Vánoce asi bombardovat nebude, že jo a máma říká, né radši půjdeme, tak začíná sedum hodin bombardovat celý město, pak ráno táta a brácha utíkaj říkat, že my jsme dostat bombardovat přímo do moje dům všetcko pryč, to bylo mě deset let, to je hroznej"

Takhle těžké dětství člověka hodně poznamená a může dokonce ovlivnit jeho plány do budoucna.

"Já jsem říkal tátovi, že já už nechci do školy, protože já musím pomáhat rodiče na pole pěstovat, uklízet, starat o kráva a tyhle věci i pole, i buvol, že já, když jsem osmnáct roků, já jsem říkal, hele táto já jsem chodit do práce a chci do továrny pracot, že jo"

Díky tomuto rozhodnutí začal pan Milan pracovat v papírně ve Vietnamu a roku 1982 se přestěhoval do Československa a už tady zůstal.

Jaké byly začátky pana Milana hned po přiletu.

"Poznávám jak vypadá sníh, ve Vietnamu nikdy jsem nevidět jako takový, že já, taková zima nikdy jsem nevidět. Hotel velký Hamrův v Utavandu my jsme tam tři měsíce, tam učit česky, mluvit jako normálně, ale když jsem napsat í měkký í tvrdej, tak jako chyby"

Zvyknout si na novou komunitu panu Milanovi netrvalo dlouho.

"Hodně lidi znám. Kdy chodit ven tady, já furt poznám"

Vždy si chválil, jak moc hodní lidé žijí v Čechách, a to i přesto že tu pořád byl komunismus.

Ale jak on a jeho okolí vnímalo převrat v roce 1989.

"Celý ubytovna vietnamci jdou teď do, německy. Já říkám, ne, já nechci, já mám rád česky, já jsem zůstat tady"

Jakým způsobem pan Milan sám sebe popisuje dnes?

"Když jsem přišel, podívej jsem dvacet let, teď už mám šedivý vlasy už zuby, oči"

Co by pan Maivan vzkázal mladé generaci?

"Musíte žít svůj život a snažit se a učit co nejdýl, co nejvíc vzdělání, to pro váš život"